

Titlu original (eng.): Reluctant relative

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
TOTH, PAMELA**

Așteptare răsplătită / Pamela Toth

Traducător: Ioan Drăghici

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-478-1

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC “

PAMELA TOTH

Așteptare răsplătită

Traducerea și adaptarea în limba română de:

IOAN DRĂGHICI

Editura și Tipografia
ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC":

1119	Mildred Davis	-Un cuplu de pomină
1120	Lacey Dancer	-Caprice
1121	Vivian Stuart	-Mireasa lui Darnley
1122	Charlotte Lamb	-Bărbatul infidel
1124	Katherine Swinford	-Gazela captivă
1125	Anna Moines	-Roata vieții
1126	Avery Thorne	-Iubirea depinde de șans
1127	Patricia Lynn	-O aventură toridă
1128	Anna Moines	-Meandre
1129	Sara Craven	-Depart de lume
1130	Claudia Jameson	-Bărbatul scorpion
1131	Carole Mortimer	-Atracție predestinată
1132	Anna Moines	-Prezența trecutului
1133	Angela Wells	-Crini și trandafiri
1134	Jenna Lynn	-Aventură pe mare
1135	Anna Moines	-Șansa vieții
1136	Diana Matheus	-Altă femeie
1137	Lisa Plumley	-Iubirea regăsită
1138	Anna Moines	-Cele două iubiri
1139	Elaine Robinson	-Căsătoria nu a avut loc
1140	Elisabeth Duke	-Exilatul
1141	Suzanne McMinn	-Anotimpul regăsirii
1142	Charlotte Lamb	-Ritualul posedării
1143	Mary Burchell	-Două iubiri trecătoare

Capitolul 1

– Ați aflat noutatea? Drew Merrick s-a întors.

Doamna McPherson, proprietărea lăptăriei satului, îi dădu restul Jennei urmărind reacția tinerei sale cliente cu un interes care contrazicea tonul indiferent al anunțului ei.

Jenna simți că i se înmoaie picioarele, de pe față îi dispăru orice culoare. Tulburarea ei trebuia să fie vizibilă, judecând după expresia satisfăcută a lăptăresei. Ea își închise în grabă portmoneul, degetele tremurânde luptându-se cu închizătoarea acestuia.

– Adevărat? întrebă ea.

Indiferența ei prefăcută nu putea fi nicidecum convingătoare. Zâmbetul doamnei McPherson o urmări în timp ce ieșea foarte repede din prăvălie, împinsă de o nevoie imperativă să ia aer.

Nu era la capătul chinurilor, deoarece aceeași încercare trebuia să se repete la majoritatea comercianților de pe

insulă: măcelarul, negustorul de cafea, băcanul. Se pare că toată lumea ardea de dorința de a-i aduce la cunoștință întoarcerea lui Drew Merrick.

Încetul cu încetul, totuși, pe măsură ce i se repeta nou-tatea, Jenna câștiga în siguranță. Astfel încât atunci când vânzătorul de la stația de benzină, pe tonul cel mai confidențial cu putință, se aplecă pe geamul mașinii ei ca să-i anunte la rândul lui vestea, ea putu să răspundă printr-un „Ah, da?” Chiar dacă inima ei era o dată mai mult, dureros de strânsă.

Ultima ei etapă fu farmacia, unde se opri ca să ia rețeta cumnatei sale. Spre deosebire de ceilalți comercianți, farmacistul nu făcu niciun comentariu; și asta nu din discreție, nu. Numai că se stabilise de curând pe insulă și nu era la curent cu toate bârfele. El orientă în schimb conversația spre furtuna care se pregătea. Ceea ce, de fapt, era cel puțin la fel de neplăcut pentru Jenna. Într-adevăr, de când era mică, Jenna se temea mai mult decât orice de furtuni și i-ar fi fost greu să spună dacă întoarcerea lui Drew Merrick o bulversa mai mult decât iminența unei furtuni.

Norii, gri și negri, care se adunau de când plecase de acasă, formau acum o mantie amenințătoare deasupra orașului. Neliniștită, Jenna privi cerul. Știa din experiență că furtuna nu va izbucni decât după câteva ore, dar frica incontrolabilă o împiedica să reacționeze rațional.

Își aruncă în grabă pachetele pe bancheta din spate și se așază la volanul micului ei Ford. Când motorul refuză să

pornească trebui să se abțină să nu țipe. Panica punea inexorabil stăpânire pe ea. Ridică din pur reflex capota motorului, cu toate că știa care era cauza penei: bateria era moartă.

Șansa, în nenorocirea ei, era cu ea. Johnny Adams, fiul măcelarului, trecea pe acolo. Observând că tânăra era în dificultate, opri camioneta cu care ducea comenzile, lângă vehiculul Jennei. Nu avu nevoie de nicio explicație. Cunoștea capriciile Fordului și deschise lada cu scule pentru a lua de acolo două cabluri electrice.

– Din nou în pană, Jenna?

Johnny zâmbea.

– Poate ar trebui să te gândești la cumpărarea unei baterii noi, nu? Să știi că eu nu voi fi mereu aici să te scot din încurcătură.

El legă rapid bateria Fordului la cea a camionetei lui.

Jenna se așază la volanul mașinii ei, prea obișnuită cu manevra ca să aștepte instrucțiunile lui Johnny. Era a doua oară în mai puțin de o lună când acesta venea în ajutorul ei, dar el nu era singurul care o scosese din încurcătură. Chris, fratele Jennei, fusese nevoit și el în mai multe rânduri să ajute Fordul să demareze. De fapt nu era doar o chestiune de baterie. Trebuia schimbată mașina, în întregime. Jenna n-ar fi putut însă să adune suma necesară nici măcar pentru a-și oferi o bicicletă. Cât despre o mașină... Nu-i rămânea decât să roage Cerul ca Fordul să mai țină puțin înainte de a-și da sufletul.

Odată bateria reîncărcată, Jenna rămase cu piciorul pe

pedala de accelerație pentru a încălzi motorul în timp ce Johnny își punea uneltele la locul lor.

– Îți mulțumesc foarte mult, Johnny, zise ea aplecându-se peste geam. Îmi pare rău că trebuie s-o șterg atât de repede, dar sunt grăbită. Claire își așteaptă medicamentele și eu trebuie să pregătesc masa pentru seara asta.

– Da, înțeleg. Cum merg treburile?

Jenna detesta să i se pună întrebarea asta. Deoarece în majoritatea cazurilor, simțea că era mai mult din politete decât dintr-un interes real. De altfel, din acest motiv, ea răspundea întotdeauna în același fel:

– Bine, mulțumesc.

Aruncă apoi o privire îngrijorată spre cer.

Johnny îi urmări privirea dar, spre deosebire de ea, părea mulțumit.

– Va fi o furtună frumoasă. Amenință de mult timp, cu atmosfera asta apăsătoare.

– Da. Îți mulțumesc încă o dată, Johnny.

– Pentru nimic, Jenna. Apropo...

El se aplecă pe geamul deschis al portierei, încovoiindu-și corpul slab și lung.

– ... știi că Drew Merrick s-a întors pe insulă?

Jenna, pe care hotărât lucru vestea n-o mai mira, reuși să-și stăpânească foarte bine emoțiile simulând o indiferență dintre cele mai convingătoare.

– Da, mi-a spus tatăl dumitale.

Apoi își luă rămas-bun de la el.

Pe micul drum care șerpuia printre colinele împădurite, simțea cum îi sporește spaima pe măsură ce cerul se întuneca de la un minut la altul.

Cuprinsă cu totul de panică, nu acordă nicio atenție drumului, astfel că la ieșirea dintr-o curbă trebui să facă o schimbare bruscă de direcție și să frâneze ca să evite o vacă aflată în libertate. Fu cât pe ce să izbucnească în hohote de plâns, atât de mare era tensiunea nervoasă care o stăpânea. Claxonă cu furie, sub privirea indiferentă a bovinei care binevoi să elibereze drumul. Puțin după aceea, mașina își reluase ascensiunea dificilă.

Zări curând nu fără o profundă ușurare, vechea fermă cu obloane galbene.

Coti pe micul drum mărginit de flori multicolore, strâmbându-se ca întotdeauna în fața firmei pictate stângaci a restaurantului: „Bucărăria bunicii!”! Ce nume ridicol! Alegerea a fost a lui Claire, cumnata ei, ca și desenul pretins artistic care o înotea. Și unul și celălalt de foarte prost gust.

După ce făcu înconjurul casei, Jenna opri Fordul în fața intrării bucătăriei. Claire apăru imediat în cadrul ușii.

– Lasă-mă să te ajut, zise ea luând câteva pachete din brațele Jennei.

În felul acesta, reușiră să descarce totul într-un singur drum.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Claire punând pachetele pe masa mare din bucătărie. Ai venit ca un bolid, încât s-ar fi putut spune că te gonea diavolul din spate... Sper că n-ai să

treci pe la farmacist?

– Nu, Firește.

Tonul Jennei era puțin cam tăios.

– Îmi pare rău că a durat atât de mult. Toată lumea părea să-și fi dat întâlnire ca să-și facă în același timp cumpărăturile, în după-amiaza asta. Și apoi, ca să pună capăt la toate, mașina n-a vrut să pornească, bateria...

Făcu un efort ca să-și controleze exasperarea care îi răzbătea în glas. La urma urmei, nu era vina cumnatei sale dacă totul mergea anapoda. Căutând într-una din pungi, Jenna scoase medicamentele și le întinse lui Claire, înainte de a începe să pună cumpărăturile la locul lor.

Claire se așază pe un scaun.

– Acolo ce este? întrebă ea.

Jenna ținea în mâini o cutie care purta numele cofetarului local.

– Am cumpărat câteva prăjituri. Va fi mai puțin de pregătit în această seară. O dată, treacă meargă, și apoi astăzi nu mă simt deloc curajoasă, adăugă ea oftând.

Fața rotundă și roz a lui Claire se întunecă ușor. Era limpede că îi reproșa Jennei această cheltuială inutilă, dar nu îndrăznea să-și exprime nemulțumirea cu voce tare.

– Bună idee, răspunse ea fără convingere. Dar mă tem că nu era nevoie de așa ceva. Avem deja două anulări de rezervări pentru seara asta.

De data asta fu rândul Jennei să se îngrijoreze de tonul indispus al lui Claire.

– Ceva nu-i în ordine, Claire?

Însărcinată în șase luni, Claire aștepta al doilea copil și sarcina o obosea cu fiecare zi mai mult. Cu toate acestea, nu se plângea niciodată. La fel și acum, se mulțumi să ridice din umeri cu un aer resemnat.

– Nu. Sunt doar puțin obosită, asta-i tot. Bebelușul nu încetează să se miște, iar Jodie a fost un adevărat monstru toată ziua. Furtuna are cu siguranță legătură cu treaba asta. Abia am reușit s-o culc.

Ochii ei mari, de un albastru strălucitor, îi întâlniră pe cei căprui ai Jennei.

– Nici tu nu pari prea în formă. Știu că detești furtunile, dar nu este vorba de altceva?

Jenna clătină din cap.

– Nu, totul este în ordine. Mă duc să pregătesc ceaiul. Vrei și tu?

Nervosă, umplu ceainicul cu apă și-l puse pe foc.

– Odihnește-te, Claire. Mă duc să fac turul casei ca să verific dacă obloanele sunt închise bine.

Când amenința o furtună, pe insulă domnea o atmosferă deosebită. Mai cu seamă la genul de furtună care mocnea ore întregi înainte de a izbucni. Altele, în schimb, se desfășurau altfel: abia aveai timp să te temi de ele. Izbucneau foarte repede, dar se îndepărtau la fel de brusc cum apăruseră și n-o nelinișteau deloc pe Jenna. În seara asta, însă, avea impresia că o menghină îi strângea tâmplile, iar capul urma să-i explodeze.

Cu părul fluturând în vânt, Jenna se grăbi să închidă obloanele verandei și reintră în casă pentru a verifica fiecare fereastră. Erau deja închise toate; Claire se îngrijise probabil de asta. Dar, incapabilă să asculte de rațiune, le trecu totuși în revistă, una după alta.

Teama nestăpânită a Jennei față de furtuni își avea originea din vremea când îi muriseră părinții într-o furtună devastatoare. Un copac, scos din rădăcini de o vijelie teribilă, se prăbușise peste mașina lor. Jenna avea atunci șapte ani, iar Chris unsprezece. Încredințați bunicii lor, Sarah Anderson, copiii așteptau în seara aceea întoarcerea părinților, când pe fetiță puse stăpânire sentimentul unei catastrofe iminente. Amintirea acelei seri fatale revenea adesea s-o obsedeze pe Jenna și, de fiecare dată când se pregătea o furtună avea impresia că re trăiește acea teribilă încercare.

Claire veni în curând să i se alăture în sala restaurantului.

– Verificasem totul înainte de întoarcerea ta, spuse ea. Știam că...

– Ai dreptate, o întrerupse Jenna cu un zâmbet trist, dar nu mă pot stăpâni.

În anturajul Jennei, toată lumea – începând cu Chris și Claire – îi cunoștea frica bolnăvicioasă față de furtuni și fiecare se străduia să-i arate bunăvoință și înțelegere. Toți în afară de Adam. Adam Nash, medicul insulei și logodnicul Jennei, nu arăta față de acest comportament decât exasperare și iritare. „Când te vei hotărî să consulți un psiholog?” se enerva el.

Jenna avea deocamdată alte probleme de rezolvat, mult mai urgente decât ceea ce lui Adam îi plăcea să numească „nevroza ei”.

– Mi s-a părut mie, sau a sunat telefonul, acum două minute? întrebă ea. Încă o anulare, presupun?

Claire încuviință cu un semn din cap.

– Domnul și doamna Midges. Preferă să rămână acasă pe vremea asta, ceea ce nu este deloc uimitor.

– Da, bineînțeles. Prin urmare, dacă înțeleg bine, nu mai avem decât să închidem restaurantul, în seara asta?

– Nu. Mai avem încă o rezervare pentru o masă de trei persoane.

– Poate ar fi mai prudent să prevenim clienții că închidem din cauza timpului nefavorabil. Ce părere ai.

Claire ridică din nou stingerită, din umeri.

– Poate, dar ce va spune Chris, dacă...?

Jenna o întrerupse enervată.

– Ei bine, n-are decât să spună ce vrea!

În fața figurii abătute a lui Claire, Jenna se simți dintr-odată jenată că se lăsase cuprinsă de mânie. Cu un surâs pe care se străduia să-l facă agreabil în pofida împrejurărilor, puse mâna pe umărul cumnatei sale.

– De ce nu te duci să te odihnești puțin? Mă ocup eu de Jodie când se va trezi.

Jenna dorea să rămână singură. Când va izbucni furtuna va avea nevoie de Claire dar, deocamdată prezența cumnatei sale o deranja.